

עין משפט
גר מצוה

בנ א מיי פירא מלי' סנה
הלכה לאי' סנה לאי' סנה
טושי' איה עיני' סנה סנה
11
כר ב ב מיי' עס טושי' עס
טפ' 11
כה ד ה מיי' עס הלכה
לה טושי' עס טושי' עס
12 ו מיי' עס וכלה סנה
טושי' עס טפ' 11
כז ח ט מיי' עס טושי' עס
טפ' 11
כח י מיי' פיי' מהלכת
טפ' 11
כט ט מיי' עס הלכה ד'
בב ז מיי' פירא מלי' סנה
טפ' 11
ל מיי' פירא מלי' סנה
טפ' 11
מ מיי' עס טושי' עס
טפ' 11

קנה:

אלס דלועין. המלשין ולא אמרין מוקלין הן לנהמה דמחלל אלס הן: אשוני קשין: א"ר. כלניס דקאמר בגורייאח וטרי דכל נבלה קשה להן: ומעריבין. התבן והאספסתא יחד והנהמה אוכלת התבן נשבל האספסתא: אין כסיבא סריא. דלא מויל השתא משוי לה אוכלא. והאי קריא לאו סריא לגמרי דיהו לנימה קיימא ואסורה לנטול: מיהא: ולא כרמו ותומבין לו נגרונו. ונגמרא מפרס לשון אוכסין עושין לה כמין אכוס בתוך מנמרא: ולא

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת

את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים מאי לאו דלועין דומיא דנבלה מה נבלה דרכיבא אף דלועין דרכיבא אלמא מרחינן באוכלא ותויבתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה לא נבלה דומיא דדלועין איה דלועין דאשוני אף נבלה דאשוני והיכי משכחת לה בבשר פילי א"ר בגורייאחא וזמרי תא שמע דתני רב חנן מנהרדעא מפרכינן תבן ואספסתא ומעריבין אלמא מרחינן באוכלא תבן כתיבא סריא אספסתא בעילי וזמרי: מתני' אין אוכסין את הנמל ולא דורסין אבל מלעיטין ואין מאמירין את העגלים אבל מלעיטין ומהלקטין לתרגולין ונותנין מים למורסן אבל לא גובלין ואין מולטין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכב אבל נותנין לפני אווין ותרגולין ולפני יוני הרדיסיות: גמ' מאי היא אוכסין אמר רב יהודה ר"א עושין לה אכוס בתוך מעיה מי אכוס כי היא גוונא אין וכדאמר רב רימיה מדיפתי לדידי חזי לי ההוא טייעא דאכלא כורא וואמעניא כורא: אין מאמירין: איזו היא המראה ואיזו היא הלעטה אמר רב יהודה המראה למקום שאינה יכולה להחזיר הלעטה למקום שיכולה להחזיר רב חסדא אמר אידי ואידי למקום שאינה יכולה להחזיר והמראה בכלי הלעטה ביד מתוב רב יוסף מהלקטין לתרגולין ואין צריך לומר שמלקטין ואין מלקטין ליוני שובך וליוני עלייה ואין צריך לומר שאין מהלקטין ומאי מלקטין אילימא מהלקטין דספי ליה כידים מלקטין דשרי ליה (א) קמיהו מבכל דיוני שובך ויוני עלייה מישרא קמיהו נמי לא אלא לאו מהלקטין למקום שאינה יכולה להחזיר מלקטין למקום שיכולה להחזיר בכלל דהמראה בכלי ותויבתא דרב יהודה אמר לך רב יהודה לעולם מהלקטין דספי ליה כידים מלקטין דשרי ליה קמיהו ודקא קשיא לך יוני שובך ויוני עלייה למישרא קמיהו נמי לא הני מוונותן עלך והני אין מוונותן עלך כדתניא 'נותנין מוונות לפני כלב ואין נותנין מוונות לפני חזיר ומה הפרש בין זה לזה זה מוונותו עלך וזה אין מוונותו עלך אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא 'אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכב אבל נותנין לפני אווין ולפני תרגולין ולפני יוני הרדיסיות מ"ט לאו כ"שום דהני מוונותן עלך והני אין מוונותן עלך ולמעטמין מאי איריא מאי אפילו חיטי ושערי נמי לא אלא שאני מאי דשכיחי באגמא דרש רבי יונה אפיתחא דבי נשיאה מאי דכתיב (י"ד) צדיק דין דלים יודע הקב"ה בכלב שמוונותיו מועטין לפיכך שוהה אכילתו במעוין ג' ימים כ"דחתן כ"מה תשהה אכילתו במעוין ויהא טמא בכלב ג' ימים מעת לעת ובעופות ובדגים כדי שתפול לאור ותשרף אמר רב המנונא שמע מינה אורח ארעא למשרא אומצא לכלבא וכמה אמר רב מרי מושח אודניה וחוטרא אבתריה הני מילי כדברא אבל במתא לא דאתא למסרך אמר רב פפא לית דעניא מבכלבא ולית דעתיב מחזירא תניא כוותיה דרב יהודה 'איזו היא המראה ואיזו היא הלעטה המראה מרביצה ופוקס את פיה ומאכילה כרשינין ומים בבת אית הלעטה מאכילה מעומד ומשקה מעומד ונותנין כרשינין בפני עצמן ומים בפני עצמן: מהלקטין לתרגולין כו': אמר אביי אמריתא קמיה דמר מתניתין מני ואמר ל' ר' יוסי בר יהודה היא דתניא 'אחד נותן את הקמח ואחד לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר איני חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי בר יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוסי בר יהודה מודה לא שאלא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר 'נותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי ו"א גובלין 'ימאן "א א"ר חסדא רב

מוכר רש"י

מחזיקין את הדלועין. הלשין, ומיהו סתמן לא למחלל כהנה קיימ' אלס לאס (לקמן קט): ולא אמרין מיראש דלא לזכ' הלא וביא' ב' ואת הנבלה לפני הכלבים. ואיני טענהו כהנה דבין טעמה לא הנה טעמה לטעמה כלניס, אפילו לא ידען לן מוקיא כהנה סנה. אין עושין לה אכוס בתוך מעיה. שמונה לה טעמה הנה על כהנה כתיב הלעטה ימה מדי' אכוסיה עד טעמה כלניס כהנה טעמה למכר ומתירא על מלל' חלל' חלל' אחד נתן את הקמח ואחד לתוכו מים האחרון חייב תוס' ל' סנה לא מלל' וטע' וי'.

רבינו תנאל

באוכלא. אלא שחזר דומיא דרבינו. מה חזרובין דאשוי' מירוש יבשין וקשין ואין יכולין להראב, אף שחזר כמותן שנתביש בתעשה ואינו אוכל והריוק שגוייהו אוכל ומתניין כוותי דאמרי שויי אוכלא לא משוייה ואיזו היא כהנה שאינה יכולה לאכול השתא אלא אחרי ריוקו. ואמרנו בעילי וזמרי, פי' עירי' קטנים ותוב אקשין על ר' הונא מרבי יהודה נשמע ליבין, לא ר' יהודה כותיב שנתביש לדקה, לרקא אין לנסח, אבל דרבנן סברי כן. שניבילין לאבין כמותן כן ודחיינן לתקונין לא ליה דרטרח באוכלא לא דחיינן, ואיל רבי יהודה לחי' להנה לנסח שיהיה לאכול כמות שיהי אלא ריוקו אלא לרקא כהנה יכילה לאוכלה כמות שהיא כלא ריוקו שיויי אוכלא הוא ושרי, דאם נאמר כי הוא כבי מטרות טותנין שויי אוכלא לא משוינן וריוקו זה שיויי אוכלא לרקא ולנסח הוא ואמר, ואיל ר' יהודה לרקא אוכלא הוא ומישהת באוכלא שויי ואם הוא אוכל לרקא כיש לנסח ולא היה צריך לומר אלא ר' יהודה מודה שחם בין לרקא בין למסר, ועלתה כקשיא לרב הונא. וחזוני להקשות על רב יהודה דתנן מחזיקין את הדלועין לפני הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים ואת הית, ושמונה היא, וכן דהני בן חנן מתורגמא מפריהן את האספסתא ומעריבין אילמא טותנין באוכלא. וסריק גם זו. ואע"ג דרב סניא שישעשה כרב תבן וריתאן (סלקא), את איתותב ולא אשכח לה פירוקא ועלתה בה קשיא, ותבי רב יהודה ורבה ריש' מתיבתא הוו דאמרינן האי שירוא שיהיה כי בר יהודה ולסוקין כי רבה, וליכתיב כותיהו ומשוינן אוכלא ולא קא מרטינן באוכלא. ומכלל דרב הונא לא ריש' מחזיקין, והא אמרינן כי הור מטרין רבנן מבי רב הונא הור פיישי כו'. ואמרינן ואמרי כמתרבה קאן לא מחזיקת דהונא כבלאה, אין אוכסין את הנמל פי' כו'. פי' אוכסין, טעמיהן כדמריב וברביבוי אכוסים, והוא מאכילין את הנמל דרבה, כרב רימיה דאמר אנא חזיניה ליהוא טיעא דאכלא כורא ואטענה כורא. וכן הלכה דאמר לפעם ביהמה כשהיא ולא אפילו עופות. אין מטרין את העגלים אבל מלעיטין. איזו היא המראה ואיזו הלעטה, אמר רב יהודה המראה למקום שאינה יכולה להחזיר. פי' המראה, שסמריי כידו המאכל בכלעו של עגלים במקום שאינו

הגהות הב"ח

(א) נב' דשרי ליה קמיה אלא דיוני שובך:

גליון הש"ס

נבאר אמר לאו דלועין. סתן ו' דגמ' דף קט פ"ג ופיין טעה מקולת עס דריה ה"ר:

רבינו תנאל (הבש"כ)

יכול להחזירו מתוך כלעו אבל חשיב הוא כבלוע, כגון זה אסור להחזירו, אבל להלעיטו בדכתיב הלעיטו וגו', לתת המאכל בחיך שלי מותר, הוה וזה כרי, ורב חסדא אמר אידי ואידי למקום שאין יכול להחזיר, והמראה (בכלי הלעטה ביד, ואותביה רב יוסף לרב יהודה מהלקטין לתרגולין ואין ציל שמלקטין כו', דאמר כך היה מהלקטין דספי ליה כידים, והיא מחזיקת מהלעטת שאמרינן, ולמקטין ששילין לפני שיעודים ורביבוי בתן דברים שהן האכל לעופות, ואין משליקין באכל לפני יוני שובך ויוני עלייה לפי שאין (בין) תויבת ואין מוונותן עלך, וכו' (האן דתניא נותנין מוונות לפני הבהמה ואין נותנין מוונות לפני חזיר, ומה הפרש בין זה לזה, כלב מוונותו עלך חזיר אין מוונותו עלך, ובא רב אשי לשיע' כדברי רב יהודה ולומר שיהיא רשעי שיעריא הוה דקריא דמתניין, דקתני אין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשוכב, אבל נותנין לפני אווין ותרגולין ולפני יוני הרדיסיות מ"ט לאו כ"שום דהני מוונותן עלך והני אין מוונותן עלך, ולא עמדו דברי רב אשי, והלכה כרב יהודה דתניא כוותיה דתניא איזו היא המראה ואיזו היא הלעטה, המראה מרביצה ומישהת באוכלא וסריק את פיה ומאכילה כרשינין ומים בבת אית הלעטה מאכילה מעומד ומשקה מעומד ונותנין כרשינין בפני עצמן ומים בפני עצמן, מהלקטין לתרגולין כו'. אמר אביי אמריתא קמיה דמר מתניתין מני ואמר ל' ר' יוסי בר יהודה היא דתניא 'אחד נותן את הקמח ואחד לתוכו מים האחרון חייב דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר איני חייב עד שיגבל דילמא עד כאן לא קאמר רבי יוסי בר יהודה התם אלא קמה דבר גיבול הוא אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו רבי יוסי בר יהודה מודה לא שאלא דעתך דתניא בהדיא אין נותנין מים למורסן דברי רבי (ר') יוסי בר יהודה אומר 'נותנין מים למורסן ת"ר אין גובלין את הקלי ו"א גובלין 'ימאן "א א"ר חסדא רב

לחזירה: מניטין מני

דקמני נתן מים לתוך המורסן דמנית מים לא זכו גיבולו: אפי' רבי יוסי מודה. דזכו גיבולו: קלי. קמה של כהנה שנתבישה כשהן קליות כהנה נתנו ואותו קמה לעולם מתוק והוא (קמחא דלכשנא ועושין ממנו שמיחא משמן ומים ומלח שמערבין בו: רבי

דתניא אחד נתן את הקמח ואחד נתן למי' מים האחרון חייב דברי רבי, ר' יוסי בר יהודה אמר עי' שילב, אלא אמרינן (ותיבת) מים לאו זכו גיבולין, כמא דילמא עד כאן לא קאמר ר' יוסי בר יהודה עד שיגבל אלא כקמה דבר גיבול הוא, אבל מורסן דלאו בר גיבול הוא אפילו ר' יוסי בר יהודה אומר נותנין מים למורסן, שזוהו גיבולו, ואשכחן תניא כהדיא אין נותנין מים למורסן דברי ר' (ר') יוסי בר יהודה אומר נותנין מים למורסן, ואע"ג דכל ספוק הילכתא כריב מחזיקין, האת הלכה עד ר' יוסי ותניין מחזיקין סתמא כותיהו, ותוב מהא דכתיב אפינקיה דלוי אכרית קם רביעו דקדושו והוא רבי על דרונו גבלין שיתחא בבבב, (והוא) (היה) חזר רבי לית דשע' ליה ולית הילא כידיה למיסר מורי' יוסי בר יהודה, מהא נמי משפתי' דהלכתא ר' יוסי בר יהודה דהוא בר מלונתה לא אסר תפס' ונבדא כותיהו, חזר אין גבלין את הקליא וי"א גבלין, ואמרינן ואתנין מים למורסן